

Τ Α Ε Ρ Ω Τ Ι Κ Α Τ Ρ Α Γ Ο Υ Δ Ι Α

Ο Μ Η Ρ Ο Σ

1

ἀλλ' ἄγε δὴ φιλότῃ τραπέιομεν εὐνήθεντε.
οὐ γὰρ πώποτε μ' ὤδε ἔρωσ φρένας ἀμφεκάλυψεν
οὐδ' ὅτε σε πρῶτον Λακεδαιμόνος ἔξ ἔρατεινῆς
ἐπλεον ἀρπιάξας ἐν ποντοπόροισι νέεσσι,
νῆσῳ δ' ἐν Κρανάῃ ἐμίγην φιλότῃ καὶ εὐνήῃ
ὥς σεο νῦν ἔραμαι, καὶ με γλυκὺς ἴμερος αἰεῖ.
(Γ 441—6)

2

Ἥρη, μήτε θεῶν τόγε δεῖδιθι, μήτε τιν' ἀνδρῶν,
ἄψεσθαι τοῖόν τοι ἐγὼ νέφος ἀμφικαλύψω,
χρῦσεον οὐδ' ἂν νῶι διαδράκοι Ἥελιός περ,
οὔτε καὶ ὀξύτατον πέλεται φάος εἰσοράσθαι.
Ἦ ρα, καὶ ἀγκάς ἔμαρπτε Κρόνου παῖς ἦν παράκοιτιν.
(Ξ 341—6)

3

τὴν δ' εὖρ' ἐν μεγάρῳ ἡ δὲ μέγαν ἱστόν ὕφαινε,
δίπλακα πορφυρέην πολέας δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους
Τρώων θ' ἵπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
οὓς ἔθεν εἶνεκ' ἔπασχον ὑπ' Ἄρηος παλαμάνων (Γ 125—8)

4

ἦατο δημογέροντες ἐπὶ Σκαίῃσι πύλῃσι,
γῆραϊ δὴ πολέμοιο πεπαυμένοι, ἀλλ' ἀγορηταὶ
ἔσθλοϊ, τετλίγεσσι ἐοικότες, οἱ τε καθ' ὄλην
δενδρέῳ ἐφεζόμενοι ὅπα λειριόεσσαν ἰεῖσιν
τοῖοι θρα Τρώων ἡγήτορες ἦντ' ἐπὶ πύργῳ.
οἱ δ' ὥς οὖν εἶδονθ' Ἑλένην ἐπὶ πύργῳ ἰούσοι,
ἦκα πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόνεντ' ἀγόρευον
«οὐ νέμεις Τρῶας καὶ ἐὺκνήμιδας Ἀχαιοὺς
τοῖηδ' ἀμφὶ γυναίκεσσι πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν
αἰνῶς ἀθανάτησι θεῆς ὥπα ἔοικεν.
ἀλλὰ καὶ ὥς τοίη περ εἴσοσ' ἐν νηυσὶ νεέσθω,
μηδ' ἡμῖν τεκέεσσι τ' ὀπίσσω πῆμα λίποιτο» (Γ 149—60)

5

Αὐτὰρ Ἀλέξανδρος καὶ ἀρηίφιλος Μενέλαος
μακρῆς ἐγγείῃσι μαχήσονται περὶ σεῖο·
τῷ δὲ κε νικήσαντι φίλην κεκλήσῃ ἄκοιτις (Γ 136—3).

6

...ἐκ δ' Ἑλένην θαλάμοιο θυώδεος ὑφορόφοιο
ἦλυθεν, Ἀρτέμιδι χρυσηλακάτῳ εἰκυῖα. (δ 121—2)

7

Ἀτρείδης δὲ καθεῦθε μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο.
παρ' δ' Ἑλένην τανυπέπλος ἐλέξατο, διὰ γυναικῶν
(δ 304—5)

8

αὐτὰρ ἐπεὶ πλυνᾶν τε κἀθήραν τε ρῦπα πάντα,
ἔξειης πέτασαν παρὰ δῖν' ἀλόξῃ, ἦχι μάλιστα
λαίγυγας ποτὶ χέροισιν ἀποπλύνεσκε θάλασσα,
αἱ δὲ λοεσσάμεναι καὶ χρυσάμεναι λίπ' ἐλαίῳ
δεῖπνον ἔπειθ' εἶλοντο παρ' ὀχθησιν ποταμοῖο,
εἶματα δ' ἡλίοιο μένον τεροσῆμεναι αὐγῇ.
αὐτὰρ ἐπεὶ σίτου τάρφθεν ὁμοῦ τε καὶ αὐτῆ,
σφαῖρη ταίῳ ἄρ' ἔπαιζον, ἀπὸ κρήδεμνα θαλεῦσαι·
τῆσι δὲ Ναυσικάα λευκώλενος ἤρχετο μολπῆς (ζ 39—101)

9

«Γουνοῦμαί σε, ἄνασσα· θεὸς νῦν τις ἦ θροτὸς ἔσσι;

εἰ μὲν τις θεὸς ἔσσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
Ἄρτέμιδι σε ἔγωγε. Διὸς κούρη μέγαλοιο,
εἶδός τε μέγεθός τε φωνὴν τ' ἀγχιστα ἔισκω·
εἰ δὲ τις ἔσσι θροτῶν, τοὶ ἐπὶ χθονὶ καιετᾶουσιν,
τρισμακάρες μὲν σοίγε πατήρ καὶ πότνια μήτηρ,
τρισμακάρες δὲ κασίγνητοι μάλα ποῦ σφισι θυμὸς
αἰὲν ἐνφροσύνῃσιν ἰαίνεται εἰνεκα σεῖο,
λευσοσόντων τοιόνδε θάλας χορὸν εἰσιχνεῖσαν.
κεῖνος δ' αὐτὸν περὶ κῆρι μακάρτατος ἔξοχον ἄλλων,
ὃς κέ σ' ἐέδνοισι θρίσας οἰκόνδ' ἀγάγηται.
οὐ γὰρ πῶ τοιοῦτον εἶδον θροτὸν ὀφθαλμοῖσιν,
οὔτ' ἀνδρ' οὔτε γυναῖκα· σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα.
Δήλω δὴ ποτε τοῖοιο Ἀπόλλωνος παρὰ θωμῷ
φοῖνικος νέον ἔρωσ ἀνερχόμενον ἐνόησα...
...ὡς δ' αὐτως καὶ κεῖνο ἰδὼν ἐτεθήπεα θυμῷ
δὴν, ἐπεὶ οὐπω τοῖον ἀνήλυθεν ἐκ δόρου γαίης,
ὡς σέ, γύναι, ἀγαμαί τε τεθήπεα τε δεῖδιθα τ' αἰνῶς...
(ζ 149—168)

10

«τίς δ' ὄδε Ναυσικάα ἔπεται καλὸς τε μέγας τε
ξείνος; ποῦ δὲ μιν εὐρε, πόσις νῦν οἱ ἔσεται σῦτῆ»
(ζ 276—7)

11

Ναυσικάα εἰ θεῶν ἀπὸ κάλλος ἔχουσα
στῆ ῥά παρὰ σταθμῶν τέγεος πυκα ποιητοῖο,
θαυμάζεν δ' Ὀδυσῆα ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀρώσα,
καὶ μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόνεντα προσηύδα·
«Χαίρε, ξεῖν', ἵνα καὶ ποτ' ἔων ἐν πατρίδι γαίῃ
μνήσῃ ἐμεῦ, ὅτι μοι πρῶτη ζῶαγγι' ὀφέλλεις. (θ 457—62)

12

ταῖσιν δ' Εὐρυνόμῃ θαλαμηπόλῳ ἡγεμόνευεν
ἐρχομένοισι λείχεσθε, δαος μετὰ χερσίν ἔχουσα·
ἐς θάλαμον δ' ἀγαγοῦσα πάλιν κίεν. οἱ μὲν ἔπειτα
ἀπάσασιν ἄκτροισι παλαίου θεσμόν ἱκόντο (ψ 293—6)

Λ Η Μ Ο Τ Ι Κ Α

1

Τὸ καρὰδά—
—χάνομαι γιὰ σένα!—
τὸ καρὰδάκ. ξέβγηκε, ἀνάμεσα στὴν Πόλη
—καλαίει ἡ καρδιά μ' καὶ δὲ μερώνει—

ἔχει πανιά —
—χάνομαι γιὰ σένα!—
ἔχει πανιά μεταξωτὰ καὶ πράσινες κορδέλες
—σὺν τῆς Σμητιανῆς κοπέλης—

Μέσα εἶναι—
—χάνομαι γιὰ σένα!—
μέσα εἶναι ἡ ἀγάπη μου, εἶναι καὶ ὁ καλὸς μου
—τὰ ματάκια καὶ τὸ φῶς μου—

εἶν' ἠερωμέ—
—χάνομαι γιὰ σένα!—
εἶν' ἠερωμένος κι ἀπλυτος καὶ θαλασσοδρεγμένος—
—καὶ θαλασσοδρεγμένος—

Ἐχω λουτρό —
— χάνομαι γιὰ σένα!—
ἔχω λουτρό, γιὰ νὰ λουσθεῖ, καὶ ρούχα, γιὰ ν' ἀλλάξει
—γιὰ νὰ μὴν ἀναστενάξει—

2

Γιὰ μιὰ περὶ—
—περιβολαριά μου —
γιὰ μιὰ περιβολαρίσσα,
γιὰ μιὰ περιβολαρίσσα
τὰ νιάτα μου τὰ χάρισα,
νὰ μοῦ ποτὶ—

—περιβολαριά μου—
νά μου ποτίζει τόν άνθό,
νά μου ποτίζει τόν άνθό,
τό δυάσμο, τό βασιλικό.
Κι εκεί πού τόν έπό—

—περιβολαριά μου—
κι εκεί πού τόν έπότιζε,
κι εκεί πού τόν έπότιζε,
καί τόν έκορφολόιζε,
πέταξε κλώ—
—περιβολαριά μου—
πέταξε κλώνους καί κλωνιά,
πέταξε κλώνους καί κλωνιά,
καί σκέπασε μιά γειτονιά·
καί σκέπασε
—περιβολαριά μου—
καί σκέπασε καί μένανε,
καί σκέπασε καί μένανε,
πού μ' έχει ή μάνα μ' ένανε.

3

Έμπάτ', άγόρια, στό χορό καί πιάστε τό τραγούδι,
πίστε καί τραγουδήσετε, πώς πιάνετ' ή άγάπη.
—Άπό τά μάτια πιάνεται, στό χείλια ξεφυτρώνει
κι από τά χείλια χύνεται καί στήν καρδιά ριζώνει.

4

Κόκκινο άχειλι έφίλησα, κι έθαψε τό δικό μου,
καί στό μαντήλι τό συρα, κι έθαψε τό μαντήλι,
καί στό ποτάμι τό 'πλυνα, κι έθαψε τό ποτάμι,
κι έθαψε ή άκρη του γιαλού κι ή μέση του πελάγου·
κατέβη άκτός νά πιει νερό, κι έθαψαν τά φτερά του,
κι έθαψε ό ήλιος ό μισός καί τό φεγγάρι άέριο.

5

Ποιός είδε γρίβο άλογο σέ πράσινο λιθάδι,
καί κοριτσάκι άνύπαντρο κοντά στό παλικάρι;
Τό παλικάρι σάν θα δεί κορίτσι στολισμένο,
χωρίς νά φάει, χωρίς νά πιει, κάνει τό μεθυσμένο.

6

Κάτω στό γιαλό, κάτω στό περιγιαλί,
πλέναν Χιώτισσες, πλέναν καί Χιωτοπούδες,
πλέναν κι άπλωναν τά μεσοφούστανά τους·
φύσηξε ό βοριάς, κι ό δροσερός ό μπάτης,
κι άνεσήκωσε μιανής τό ποδογύρι,
κι άντιφάνηκε τ' άσπρο παχύ της πόδι,
κι έλαμψε ό γιαλός κι έλαμψε τ' άκρογιαλί.

7

Κοράσιον δωδεκάχρονον έξέθεν κι έκαυχέθεν:
"Ηλιε μ', κ' έσθ παλ' τό είσαι καί ύπ, έμέν καλλίων;
Έσθ μαραίνεις μάραντα καί παλαλά χορτάρια,
κι έγώ μαραίνω τ' "Έλληνους, ρωμάικα παλικάρια.

8

Κοράσιον είδεν δρομαν, κοιμάται με τό ταίρ' άτς,
κι δντες γνεφίζεις καί τερεί, κοιμάται μοναχέσα·
μαλών' με τά παπλώματά άτς καί με τά μαξιλάρια άτς:
—Μαξιλαρίτσια μ' άκλερα, παπλώματα άπερδάλια,
ντ' έποίκετεν τόν Έταιρό μ', τό νιόν τό παλικάρι;

9

Ξανθή κόρη κοιμήθηκε σέ μιά μηλιά άπουκάτςυ,
τ' άποταχιά σηκώθηκε σά μηλο μαραμένο,
σά μηλο, σά νταμάσκινο, σάν πατρινό κεράσι·
όρισκεί τόν κόρφο τσ' άνοιχτό, τ' άχειλι φιλημένο·
στριγγιά φωνήν έδάρεσεν, δσον κι άν έδυνότου:
"Κοράσια, μην κοιμάσσετε σέ περιδόλια μέσα,

τί τώρα σκώθη λεβεντιά καί προβατεί τή νύχτα·
βαστούν ψωμί για τά σκυλιά, κρέας για τά λιοντάρια,
βαστούν κι αγαποχόρταρο για τά ξανθά κοράσια».

10

Φεκκάριν είσαι τής αύγής καί ήλιος τής ήμέρας·
άστροπ πολυλαμπρότατο, πού θγαίνεις από σπέρας,
άπου δειπνούν οι άρχοντες κι όλοι με' αλοσάνοι,
πού κάμνου τζεύκια καί χαρές οι πρωτοκαπετάνιοι,
σάν άρμενίτζουπ πέλα'α, σάν πορτατουν καννάλια.

11

Θέλω ν' άνέ — κρασσογαλανή — θέλω ν' άνέβω σέ βουνό.
νά πίσω φίλο τόν αίτό,
νά μου χαρίσ' ένα φτερό,
νά περπατώ, νά κυνηγώ,
νά κυνηγώ τίσ δμορφες,
τίσ ρούσες καί τίσ κόκκινες,
γιέ μ', κι αυτές τίσ μαυρομάτες—
άχ, ν-ούλες, παναθεμά τες!

12

Σιγαλά θρέχει ό Θεός,
σιγαλά ψιχαλιόμος,
σιγαλά πάω κι έγώ
στήν άγάπη π' άγαπώ.

13

Όψές άργάς, έφύσηξε θαρύς βοριάς καί νότος,
κι άνεμοκύκλωσε τς αύλές καί σφάλησε τσι πόρτες
καί σφάλησε τήν άγαπώ στην έδικήν τση πόρτα.
Βάνει θαρσάμους μάνταλο, βασιλικούς περάτες
καί δάνει κι άντιπέρατο διόλες καί καντιφέδες.

14

Δώδεκα χρόνους έκανα δοσκόσ στό Σαλονίκι
κι ή δοσκιή μου ίντά τονε: κορίτσια έννια χιλιάδες.
Χώρια έμέτρουν τσι ξανθές, χώρια τσι μαυρομάτες,
χώρια τσι γαιτανόφρυδες τσ' άλυσιοδπλεμένες·
μά διάκοφέ μου μιά ξανθιά τό φίορε τση καρδιάς μου.

15

—Λεβέντισσά είσαι, μάτια μου, λεβέντικα χερρέυεις,
λεβέντικα πατάς στή γή καί δέν τήν κουρνιαχτίζεις.
Τόμ' παίρνεις τόν άνήφορο, κοντοκρατείς τή μέση·
μηδά ή μεσούλα σέ πονεί, μηδά καμάρι τό 'χεις;
—Ουδέ μεσούλα με πονεί, ουδέ καμάρι τό 'γω,
μόν' τό 'χει τό λιχνό μ' κορμί, θέργα καμαρωμένο.

16

Χαίρετ' ό πεύκος στό νερό κι ό έλατος στό χιόνι,
χαίρεται κι ένας νιός καλός σ' ένα δμορφο τραπέζι.
Τρία κορίτσια τόν κερνά, κι οι τρεις μαυρομοτούσες·
ή μιά του δίνει με γυαλι κι ή άλλη με τό τάσι
κι ή τρίτη ν-ή καλύτερη με μαστραπά άσημένιο
—Κέρνα με ή κόρη, κέρνα με, ώστε νά ξημερώσει,
ώστε νά σκάσει ό αύγερινός, ώστε νά θγει και ή πούλια·
έγω νά πίνω τό κρασί καί συ νά πλέγεις μέσα.

17

Στής 'Αλεξάντρας τό βουνό κανείς δέν άνεδαίνει,
μουδέ πουλί, μουδ' άνθρωπος, ουτ' άγριο χελιδόνι·
κόρη ξανθήν άνέβαινε πλέκοντας τό γαιτάνι,
λυγώντας καί διαβαίνοντας καί φιλοτραγουδώντας.
Κι ό χρυσοκός άγνάντευε από τή χρυσοική του.
—Τί νά σου στείλω, κόρη μου; Τρία σκολιά λινάρι,
νά φκιάσεις; δυό πουκάμισα, τρία καλά μαντίλια.
—Τί νά σου στείλω, χρυσοική; Τρία κλωνάρια άσήμι,

νά φιάσεις γκόλφι καί σταυρό, σταυρό καί δαχτυλίδι.
Τί δαχτυλίδι νά 'ναι εκείό! Σαράντα πέτρες νά 'χει,
νά 'χει τή λάμψη τοῦ ἡλιοῦ καί ἀχτίδα ἀπό φεγγάρι.

18

Βασιλικός μυρίζει ἐδῶ,
κάποια τὸν ἔχει σὸ λαϊμό.
Τὸν ἔχει ἡ ἀσπρη κι ἡ παχειά,
περιπλεγμένο στὰ μαλλιά·
κι ὅταν χτενίζει τὰ μαλλιά,
τὸν κατεδάζει στὴν ποδιά,
μοσκοβολάει ἡ γειτονιά.

19

'Αέρα μ' καλοκαιρινέ, νά σ' ἔχω τὸ χειμῶνα,
ὅπου 'ν' οἱ μέρες θροχερές κι οἱ νύχτες χιονισμένες,
καί ὅταν βρέχει, βρέχουμαι, κι ὅταν χιονίζ' κοιμοῦμαι,
κι ὅταν τὸ λέν, πού ψιχαλιζ', ὁ νιὸς φιλά τὴν κόρη.

20

'Απόψε κρύος ἔκανε καί τὰ πουλάκια ἐργάσα,
κι ἐγώ 'μεινα σ' περιγιαλιά γυμνὸς καὶ δέν-ε ἤργου.
Καί γιάντα δέν-ε ἤργασα καί γιάντα δέν-ε ἤργου;
Λιγνὸ κορμάκι ἀγκάλιαζα κι ἀσπρα δυσζάκια ἐκράτου,
κόκκινα χεῖλη φίλουνα.
Γιὰ κείνο δέν-ε ἤργασα, γιὰ κείνο δέν-ε ἤργου.

21

"Ενας λεβέντης χόρευε σὲ μαρμαρένιο ἀλώνι·
κι ἡ κόρη πού τὸν ἀγαπᾷ κι ἡ κόρη πού τὸν θέλει,
ὄλο στὰ μάτια τὸν τηρᾷ κι ὄλο κρυφά τοῦ λέει:
—Ποῦ 'σουν ἐψές, λεβέντη μου, κι ἀντιπροψές τὸ δράδου
—Ἐψές ἤμουν στὴ μάνα μου, προψές στὴν εὐερφή μου
κι ἀπόψε σὸ κονάκι σου θά 'ρθῶ νά σέ φιλήσω.

22

Κόρη καὶ νιὸς ἐπαίζανε σ' ὦριο περιβολάκι·
κι ἀπὸ τὸ παίξε - γέλασε, 'πού τὸ πολὺ κανάκι,
ἀποκοιμήθηκαν ὁ νιὸς στῆ λυγερῆς το' ἀγκάλες.
Σιγά-σιγά τόνε ξυπνᾷ κι ἀγαλιανὰ τοῦ λέει:
—Ξύπνα, τὸ τρυγονάκι μου, ξύπνα, γλυκεῖά μου ἀγάπη.

23

'Εμεῖς ἐμόσαμε τὰ δυὸ βραδιά νά μὴ ξωμείνω,
μὴ'ε νυκτοξημέρωμα μὴ'ε κι ἀποσπερία.
Καί μιά βραδιὰν ἐξώμεινα κι ἡ κόρ' ἐδαιμονίστη,
κι ἔπιασε τὰ 'ρη 'πὸ κορφῆς καὶ τὰ 'οῦνια ἀπὸ ρίζα·
τὰ 'ρη φωνές ἐέμωσε καὶ τὰ λαγκάδια δάκρυα
καὶ τὰ 'ρημα ψηλὰ 'οῦνια δάκρυα καὶ μοιρολόγια:
—'Υγιέ μου, γιέ, καλέ μου νιέ, ὁμορφε διωματάρη,
σ' ποιά κλίνη κι εἰς τίνα μονή, ξένο μου, θε νά μείνης,
ποιὰν ἄλλη θε ν' ἀγκαλιασθεῖς κι ἐμέναν ἀπαρνεῖσαι;

24

—Ποῦ πάγεις, κλέφτη τῆς φιλιᾶς καὶ κομπωτῆ το' ἀγάπης;
—Σάν ἤμουν κλέφτης τῆς φιλιᾶς καὶ κομπωτῆς το' ἀγάπης,
τί μοῦ 'δινες τὰ χεῖλη σου κι ἐγλυκοφίλου σου τα;
—Νύχτα ἦταν, ποιὸς μᾶς ἤνωσε, κι αὐγὴ ἦταν, ποιὸς μᾶς
(εἶδεν;
—'Η νύχτα τὸ εἶπε τῆς αὐγῆς κι ἡ αὐγὴ τὸ εἶπε τοῦ φέγ-
(γου,
τὸ φέγγος τὸ διαλάλησε στὴν ἐκκλησιὰν ἀπόξω,
κι ἡ ἐκκλησιὰ τὸ σήμανε σ' ὅλη τὴν οἰκουμένη.

25

Σήμερα κρύον ἔκανε, κρύο καὶ τρεμουντάνα·
τὰ περιγιαλία πήξανε κι οἱ κάμποι μαραθῆκαν,

Υ Δ Ρ Ι Α

Ο ΚΡΗΤΙΚΟΣ (ΑΠ. 22)

'Αλλὰ τὸ πλέξιμ' ἄργουε, καί μοῦ τ' ἀποκοιμοῦσε,
'Ηχὸς, γλυκύτατος ἤχος, ὅπου μὲ προδοδοῦσε.
Δέν εἶναι κορασιᾶς φωνὴ στὰ δάση πού φουντῶνου,
Καί θγαίνει τ' ἄστρο τοῦ βραδιοῦ καὶ τὰ νερά θολῶνου,
Καί τὸν κρυφὸ τῆς ἔρωτα τῆς φύσης τραγουδάει,
Τοῦ δέντρου καὶ τοῦ λουλουδιοῦ πού ἀνοίγει καὶ λυγᾷ·
Δέν εἶν' ἀηξέδι κρητικὸ πού παίρνει τὴ λαλιά του
Σὲ ψηλοὺς βράχους κι ἀγριους ὄπ' ἔχει τὴ φωλιά του,
Κι ἀντιβουίζει ὀλονυχτίς ἀπὸ πολλὴ γλυκάδα
'Η θάλασσα πολὺ μακριά, πολὺ μακριά ἡ πεδιάδα,
'Ὅστε πού πρόβαλε ἡ αὐγὴ καὶ ἔλιωσαν τ' ἀστέρια,
Κι ἀκούει κι αὐτὴ καὶ πέφτουν τῆς τὰ ρόδα ἀπὸ τὰ χέρια·
Δέν εἶν φιαμπόλι τὸ γλυκὸ ὅπου τ' ἀγρίκαα μόνος
Στὸν Ψηλορήτη ὅπου συχνὰ μ' ἐτράβουνεν ὁ πόνος
Κι ἐβλεπα τ' ἄστρο τ' οὐρανοῦ μεσουρανις νά λάμψη
Καὶ τοῦ γελοῦσαν τὰ θουνά, τὰ πέλαγα κι οἱ κάμποι
Κι ἐτάραζε τὰ σπλάχνα μου ἐλευθεριᾶς ἐλπίδα
Κι ἐφῶναξ: ὦ θεϊκιά κι ὄλη αἵματα Πατριδα!
Κι ἀπλωνα κλαίοντας κατ' αὐτὴ τὰ χέρια μὲ καμάρι·
Καλὴ 'ν' ἡ μαῦρη πέτρα τῆς καὶ τὸ ξερὸ χορτᾶρι.
Λαλοῦμενο, πούλι, φωνή, δέν εἶναι νά ταιριάξη,
'Ἴσως δὲ σώζεται στὴ γῆ ἤχος πού νά τοῦ μοιάξη·
Δέν εἶναι λόγια ἤχος λεπτός....
Δέν ἤθελε τὸν ξαναπῆ ὁ ἀντιπαλος κοντὰ του.
'Αν εἶν' δέν ἤξερα κοντὰ, ὅν ἔρχονται ἀπὸ πέρα·
Σάν τοῦ Μαιοῦ τέξ εὐωδιᾶς γιομιζαν τὸν ἀέρα,
Γλυκύτατοι, ἀνεκδιήγητοι....

Μόλις εἶν' ἔτσι δυνατὸς ὁ "Ερωτας καὶ ὁ Χάρος.
Μ' ἀβραχνεν ὄλη τὴν ψυχὴ, καὶ νόμψη δέν ἤμπορει
'Ο οὐρανὸς, κι ἡ θάλασσα, κι ἡ ἀκρογιαλιά, κι ἡ κόρη
Μὲ ἀβραχνε, καὶ μ' ἔκανε συχνὰ ν' ἀναζητήσω
Τὴ σάρκα μου νά χωρισθῶ γιὰ νὰ τὸν ἀκολουθήσω.
'Επαψε τέλος κι ἀδειασεν ἡ φύσις κι ἡ ψυχὴ μου,
Ποῦ ἐστέναξε κι ἐγιόμισεν εὐθύς ὄχ τὴν καλή μου·
Καὶ τέλος φθάνω στὸ γιαλὸ τὴν ἀρραδωνισμένη,
Τὴν ἀπιθῶνω μὲ χαρὰ, κι ἦτανε πεθαμένη.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΣΟΛΩΜΟΣ

κι ἐσεῖς περιβολάκια μου, καλὰ μου δουλεμένα,
μὴν εἶδατε τὸν ἀρνητῆ, τὸν κλέφτη τῆς ἀγάπης,
πού ὅταν μὲ φίληγε, ἔλεγε: «—Γλυκεῖά πού 'ναι ἡ ἀγάπη
καὶ τώρα μ' ἀπαράτησε σάν καλαμιὰ στὸν κάμπο·
θερίζουν, παίρνουν τὸν καρπὸ, κι ἡ καλαμιὰ μένει ἔρημη,
δάζουν φωτιά στὴν καλαμιὰ, μαυρολογαίει ὁ κάμπος.

26

'Επῆρα τὸ στρατὶ - στρατὶ καὶ τ' ἀγριο μονοπάτι,
τὸ μονοπάτι μ' ἐβγαλε κάτω στὸ περιγιαλί.
Θωρῶ τὴ θάλασσα θαλὴ, στέγω νά ξεσταλάξει,
κι ἀπάνω πού ξεστάλαξεν, ἔπλωνα τὴν καρδιά μου,
ἀναψαν καὶ καψκανε μέσα τὰ σωτικὰ μου.

27

Κόρη λυγερή, ξανθὴ καὶ μαυρομάτα,
ἀναπλέκεντο εἰς ἀντρωμένο μνημα.
Τὰ μαλλῶκιαν τῶν τῶνον ἐσκεπαζάν,
τ' ἀματάκιαν τῶν στῆ γῆ πηλὸν ἐκάναν,
τὰ χερᾶκιαν τῶν Κύριον δοξάζαν.

28

Δέν μπορῶ, Χάιδω μ', δέν μπορῶ, κι ἐσύ θέλεις παρῆναι
κι ἐγὼ νά παίξω δέν μπορῶ κι ὅτε νά σέ γλεντήσω.
Θέλεις, στὴν κούνια θάλε με, θέλεις, στὴ σουρμενίτσο,
καὶ μὲ τὸ πόδι σ' κούνα με καὶ μὲ τὸ χέρι σ' γνέθε,
καὶ μὲ τ' ἀμερτζιανόχειλο γλυκὰ κουδέντιαξέ με,
λέγε μου λόγια τοῦ σεβντᾶ.